

Toamna lui Mușatescu la Câmpulung

Frumosul oraș de munte, ce păstrează multe povestiri istorice și pe care Tudor Mușatescu îl vizita destul de des, îi trezea de fiecare dată amintiri răscolitoare ale copilăriei petrecute pe plaiurile câmpulungene. Poate că „amintirile unora se numesc remușcări”, dar pentru alții, printre care se află sigur și protagonistul poveștii noastre, „amintirile sunt asemenea cărților din biblioteca ta. Cauți câte una când nu mai ai nimic nou de citit”.

Copilăria scurtă, petrecută la Câmpulung, zilele arămii ale amurgului de an, îl făceau pe acesta, în momente de monotonie și singurătate, să scrie despre ceea ce îl neliniștea. Retrăia profund clipele din trecut, momente ale tinereții de care își aducea aminte cu multă plăcere și nostalgie: „Fiecare inimă are podul ei cu vechituri, pe care nu se îndură să le arunce niciodată, dar le scutură din când în când”.

Decorul tomonic se răsfrânge pretutindeni și își plânge bătrânețea, schițându-se în colțul tabloului un zâmbet ca de gheață ce trezește natura în prag de amortire. Perdeaua de ceață, întinsă fără economie prin toate ungherele, conturează peisajul de toamnă învăluit în ploaie. O licărire parcă tremură sufletul trist al orașului, încercând să țină trează amintirea tuturor paginilor scrise de mâna îndemânaticului *om al veacului*.

Spiritul serii ce se apropie devine tot mai pierdut în bătaia lunii, lăsând în urmă un parfum de toamnă tristă, melancolică. Era legat sentimental, de melegurile Câmpulungului, spunând adesea: “Iubesc două orașe: Câmpulungul în care m-am născut și Parisul în care am deschis ochii”. Pentru Tudor Mușatescu, Câmpulungul reprezenta punctul de plecare al marilor realizări pe plan profesional, iar Parisul orașul în care se definește ca artist.

În amintirea orașului natal, a scris volumul “Vitrinele toamnei”, în 1926, volum în versuri, în paginile căruia vorbea despre frumusețea incontestabilă a Câmpulungului, gândindu-se că „unii trăiesc gratis, alții degeaba”.

Poate că, în fiecare toamnă, se gândea, se gândea la orașul natal, amintind mereu, de câte ori are ocazia, că este câmpulungean. Petrece în acest orașel clipe de neuitat, momente de fericire, de care tot restul vieții se vor lega puternice senzații nostalgice, căci „fericirea se trăiește numai de la o clipă la alta”.

Viața îi este curmată pe 4 noiembrie 1970, la București, tot într-o toamnă, lăsând în urmă opere de o valoare inestimabilă, și regretând enorm că nu a putut petrece mai mulți ani în Câmpulung, despre care ar fi scris nenumărate istorisiri, căci iubea acest oraș așa cum iubea să scrie.